

הנדון:

הטראנספר" אינו רק סיוט. הוא גם קישקוש

הבה נתחכמה

● המילחמה פרצה אחרי שישראל קיבלה החלטה של עצרת האו"ם, ואילו הפלסטינים רחו אותה. גם זה הוסיף אהדה רבה לישראל, ושלל את האהדה מן הפלסטינים.

● בארץ עצמה ובעולם כולו הצטיירה המילחמה, בצדק, כמי אבק לחיים ולמוות, מילחמת-הכחדה, שבה עומדת ישראל הקטנה כשגבה אל הקיר, מילחמת רויד בגוליית.

● שני הצדדים שללו את הצלם האנושי של האויב, והתייחסו אליו כאל פראים, שנגרם מותר הכל.

● התכרה הפלסטינית היתה מפגרת וחסרת-אונים, ולא היה בכוחה להתמרד נגד הגירוש.

● מאורעות המילחמה היו מורכבים ומטושטשים, ובמשך זמן רב לא היה ברור מה קורה בשטח. בתום המילחמה, כשהסתבר שיש מאות אלפי פליטים, הופתעו רבים.

● גם אחרי המילחמה שמרה ישראל על תרמית של עליונות מוסרית, כמדרינה שוחרת-שלום שכל שכניה זוממים לכלותה. הישראלים האמינו בכך, וכן רוב העולם.

● זוהי תמונה פשטנית — אך היא אמיתית בעיקרה. אני מעז לטעון כי נסיבות אלה היו חד-פעמיות. אין הן קיימות כיום, ואין כל סיכוי לכך שישובו אי-פעם.

הטראנספר כאילו אמרים: אחרי מה שעשו לנו הנאצים, מותר לנו הכל. המוסר נשרף באשויז. מותר לנו לעשות מה שעשו לנו. אין טעם בוויכוח המוסרי. יש טעם בוויכוח המעשי.

מי שמציע טראנספר, מה הוא מציע? איך הוא מציע להגשים את ההצעה הזאת? מתי? באילו נסיבות? באילו אמצעים?

כלי תשבות על שאלות אלה, אין זו תוכנית ואין זו הצעה, אלא קישקוש.

שבוע יתכנסו בניישראל כפעם המיידע-כמה מסביב לשולחן-הסדר, וידברו על יציאת מצרים — מאורע שאירע, לפי המיתוס הלאומי, לפני יותר מ-3000 שנה.

בחלל יעמדו המילים העתיקות של סיפור-המיקרא. הן נשמעות כאלו נכתבו אתמול. לא רק מבחינת הסיגנון, המודרני להפליא, אלא גם מבחינת התוכן. אלא שהפעם לא ברור באיזה צד אנחנו עומדים.

כך אמר מלך מצריים, כפי שכתוב בפרקי-הפתיחה של ספר שמות: "הנה עמ-בניישראל רב ועצום ממנו. הבה נתחכמה לו, סן ירבה, והיה כי תקראנה מילחמה, ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו." ובהמשך: "כאשר יענו אותו, כן ירבה וכן יפרוץ."

הנה היא לפני 150 דורות: פצצת-הזמן הרמוגרפית. אלא שעבשיו היא מתקתקת מתחת לרגלינו שלנו, ואנו מוצאים את עצמנו במקומה של פרעה.

בארץ שבין הירדן והים חיים כיום כ-2.3 מיליון פלסטינים. יותר ממיליון חצי נשחחים הכבושים, השאר בישראל. רעיון הטראנספר פירושו, "העברת" כל בני-הארץ האלה, ילדים, נשים וגברים, אל מחוץ לארץ.

מדע בדיוני

ובן שכל הדיבורים על "הסכמה הדרית" לטראנספר הם עורבא פרח, וצביעות מתחסרת.

לעולם לא ימצא אף שליט ערבי אחד, ולא כל שכן מנהיג פלסטיני, שיסכים להעברת האוכלוסיה הפלסטינית מן הארץ. מרובר על גירוש, פשוטו כמשמעו.

גירוש כזה אינו אפשרי אלא בתנאים של מילחמה, כחלק ממעשייה-המילחמה. למעשה מודים בזה כל חסידיו הטראנספר.

הגירוש של 1948 נעשה בתנאי-המילחמה. גם הגירוש השני, המצומצם יותר, בשנת 1967, נעשה במהלך המילחמה. מכאן, כמסקנה הברחה: כל מי שדוגל בטראנספר צריך לשאוף למילחמה.

אך האם אפשרי כיום טראנספר גם בתנאי מילחמה? האם המילחמה הצפויה תאפשר טראנספר?

כל מילחמה שתפרוץ כיוזמת ישראל תהיה מילחמת-בוק. ישר-אל תצטרך להשיג בה את יעדיה תוך ימים מעטים, לפני שהחברה הבינלאומית תשים לה קץ, כפי שקרה ב-1956, ב-1967 וב-1973 (ברגע שישראל התחילה לנצח).

במילחמה כזאת יודקק צה"ל לכל הכבישים, ולא יוכל לסכול בהם תנועה של פליטים. בגלל סיבה זו לא התאפשר גירוש גדול של אוכלוסיה אורחית ב-1967, אף שלפני-כן נעשו הכנות לכך. בסופו של דבר הצליחו לגרש רק את תושבי המחנות שליד יריחו, שהיו סמוכים לירדן.

אין ספק שבמילחמה הבאה יופעל נשק להשמדה המונית. ייעשה נסיון להמטיר על ריכוזי האוכלוסיה הישראלית טילים בעלי ראשי-קרב כימיים. מימדי הקורבנות עלולים להיות שונים מכל אשר ידענו.

צריך להיות אדם די מטורף כדי לשאוף למילחמה כזאת, כדי לבצע טראנספר. האם כדאי לנו לשחק בהחלפת מלכות? — להסתכן בהריגת רבנות אורחים בישראל, גברים נשים וטף, כדי לאפשר את גירושם של מאות אלפי פלסטינים, גברים, נשים וטף?

איך מתמודדים עם הבעיה הזאת? ההגדרה של פסח מספרת לנו על נסיון אחד, שהסתיים בכי שלון גמור. פרעה העביר את בניישראל בפרך, הרג את בנייהם, נקט בכל שיטות הריכוך.

זה נכשל. את הבישול הזה אנחנו חוגגים זה אלפי שנים.

אם כן, מהו הפיתרון?

על נושא זה נשפכו בארץ מילים ללא-ספור, בעליפה ובכתב. הומצאו תוכניות-סרק, מתוכניות-אלון עד תוכנית-שולץ.

שתי המיסלגות מנגממות, ועל כן לא שייבנעה אף אחת מהן את רוב העם. היה צורך להקים קואליציה מנגממת — ממשלת האחדות הלאומית של העיוור והפיסה.

כלומר: יהיה צורך לשלוח מיליונים מעריהם ומכפריהם, מב"תיהם ומאדמתם, ולהעבירם בכוח אל מחוץ-לארץ, כדי שיהפכו פליטים בירדן, בלבנון, בסוריה או במצריים. איך?

המערך מדבר על "פשרה טריטוריאלית" אך בכל שנות שיל-טונו לא מצא אף קונה ערבי אחד להצעתו. מוכרים בלבד. הליכוד מדבר על ארץ-ישראל השלמה ועל סיפוח, אך אין לו תשובה על שאלת כל השאלות: מה לעשות במיליוני הערבים החיים בארץ-ישראל השלמה.

בגלל הגימגום הזה, מאבדות שתי המיסלגות את הנוער. אנשים צעירים מחפשים תשובות אמיתיות, כנות. הם מתעבים זיוף וצביעות. לכן הם פונים מן הליכוד לעבר התחייה ומאיר כהנא, ומן המערך לעבר סיעות-השלום.

שתי המיסלגות הגדולות ממשכות לייצג את ההמון הגדול שבמצע, אותם החוששים מפני ההתמודדות עם הבעיה, המבקי שים להמשיך איכשהו, מבלי לחשוב על התוצאות הרוח-האסון. מי רוצה לחשוב על אסון?

תכונה הבולטת ביותר, המשותפת לכל חסידיו הטראנספ"ר, היא הכיוון של מבטם. הם מביטים אחורה, אל 1948. אין הם מביטים קדימה, אל המציאות שלפנינו.

הם אומרים, כפשטות: זה קרה ב-1948. ומה שהיה אפשרי אז, אפשרי גם עכשיו.

והי פירכה גמורה.

צעירים יודעים — ולוא גם במעורפל ובמעומעם, שיש רק שני פיתרונות אפשריים לסיכסוך הישראלי-פלסטיני: חלוקה בין שתי מדינות או גירוש.

הפיתרון האחד ברור לגמרי. פירוש: ישראל, ישראל עם אש"ף. יוסכם על כינון מדינה פלסטינית בגדה המערבית וברצועת-עזה, לצד ישראל. הפלסטינים יכירו בישראל, ישראל תכיר במדינת-פלסטין. הגבולות בין שתי המדינות יהיו פתוחים. סידורי-ביטחון מתאימים יבטיחו את ביטחון שתי המדינות. בעיית הפליטים תיפתר במאמץ הדדי. ירושלים תישאר מאוחדת במישור העירוני, ותשמש כירת שתי המדינות.

זה ברור. כווראי, הפרטים יהיו קשים ומסובכים, יהיה צורך במשאומתן ארוך כדי להגיע להסכמה מלאה. אך הפיתרון כשל"עצמו מוכן. ברור מה צריך לעשות מחר בבוקר, וברור באיזו דרך יש להתקדם, ולא.

ככל שפיתרון זה יוצג לציבור בכלל, ולנוער בפרט, בשפה ברורה ותכליתית, כלי גימגום ובלב פחד, תוך ניתוח מפוכח של הסיכויים והסיכונים הכרוכים בו, כן ייטב לזוויכות. לעומת זאת אין הפיתרון הנגדי ברור כלל ובלל.

מהלך מילחמת 1948 גורשו בין 500 אלף למיליון ערבים מן השטחים שנכבשו בידי צה"ל, ושבהם קמה מדינת-ישראל. (מי שטוען עדיין שהם לא גורשו, אלא ברחו בהתנבחות, על פי הוראות שקיבלו ממנהיגיהם, מסיים בזה את הוויכוח. הרי הוא אומר: גם ב-1948 לא הצלחנו לגרש איש. ואם לא אז, הרי על אחת כמה וכמה לא נצליח לגרש איש מחר. מנהיגי-ערב לא יקראו לפלסטינים שוב לקום ולברוח בהמוניהם. משמע: אין כל אפשרות, והטראנספר יורד מן הפרק.)

אבל נניח שאכן הצלחנו לגרש ב-1948 כ-800 אלף פלסטינים. איך זה היה אפשרי?

כדי להשיג על כך, יש ליכור את הנסיבות המיוחדות של 1948. בין השאר:

אולי זוהי רווקא אחת מנקודות-המשיכה של פיתרון הגירוש: אי-הבהירות שלו.

לכאורה זהו פיתרון פשוט וברור מאין כמוהו, ומכאן גם כוחו להשפיע על הבריות.

מה יותר פשוט מזה? גירוש הוא גירוש. טראנספר הוא גירוש. לוקחים את הערבים ומגרשים אותם. אין צורך להסכים. אין צורך לפרט. הרעיון מעיד על עצמו. די במילה אחת, והכל ברור. האמנם?

אני קורא תגר על כל חסידיו הטראנספר, המציעים את מר-כולתם בכל שוק פוליטי, להסיר את העטיפה ולהניח לנו להציץ בסחורה עצמה.

כי אז יתברר כי זוהי סחורה קלוקלת מאוד.

אינני מתכוון לבחינה המוסרית. הרי זהו פיתרון בלתי-מוסרי על פניו, המתגאה והמתפאר בעצם אי-מוסריותו. יתכן שאי-מוסרי-יות סוטאלית זו היא אחת מתכונותיו המושכות ביותר. בעלי

מעמדה של ישראל בכל מילחמה בעתיד יהיה שונה לחלו-טין ממצבנו ב-1948.

בשנים האחרונות, ובעיקר בחודשים האחרונים, מצטיירת ישראל בעולם כולו כמדינה קולוניאלית אכזרית, נחשלת ומנשלת.

ההתקוממות הפלסטינית נתפסת בעולם כולו כמרד של עם מרוכב, הלוחם על חרותו. חיילי צה"ל נראים על מירקע הסל"ווזיה כקלגסים של מישרה קולוניאלית, ההורגים ילדים, קובי רים אנשים חיים, מרסקים עצמות, פורצים בלילות לבתים. לא עוד רויד מול גוליית, אלא גוליית מול רויד.

מעצמה עולמית אחת מגוייט נגד ישראל, והשניה מתחילה להתנדנד. באירופה ובאסיה המיוזרחית והדרומית צונחות המניות של ישראל באופן תלול.

במצב כזה, כל נסיון של גירוש המוני של אוכלו-סיה יזעיק מייד את העולם כולו. הפעם לא יעברו חודשים רבים עד שהעולם יתפוס מה קורה, כפי שהיה ב-1948. תוך ימים יעמוד העולם כולו על המתרחש. ישראל תעמוד מול אולטימטום עולמי.

אין צורך בכתיבת סיפור בריוני כדי לתאר את המצב. צה"ל יהיה נתון במילחמה בעכרה-הירדן ובסוריה. בעורף הישראלי יש רור תוהו-ובוהו, בעיקבות ההפצצות בטילי-גאזים. בערים ובכפי רים הפלסטיניים ישרור מצב של התקוממות נוסח גטורושה. יחידות של צה"ל ינסו לרכז מאות אלפי פלסטינים כדי להעמיסם על משאיות ולהעבירם בכבישים העמוסים מיוזחה. העולם יאיים במישלוח מייד של כוחות בינלאומיים למניעת הגירוש. ארצות-הברית וברית-המועצות יגישו אולטימטום משותף.

תפריט דמיוני? אין זה תפריט כלל. זהו סיוט. ורק מטורף יכול לראות בזוועה זו את התחלת הגאולה.

האמת הפשוטה היא שרעיון הטראנספר אינו רק בלתי-אנושי ובלתי-מוסרי — הוא גם רעיון שאינו ניתן לביצוע, פרי המחשבה הפגומה של מוחות מטורפים או פרימיטיביים.

ואם מישהו מהם יעז לטעון אחרת — אנא, שו-י איל בטובו להגיש לנו תוכנית מעשית מפורטת.

מאת אורי אבנרי